

hlášení a návrhy; jen, odporoval-li tomu obžalovaný před soudem neb učinil-li návrhy nebo prohlášení odchylná od prohlášení nebo návrhů obhájcových, rozhoduje vůle jeho, nikoliv obhájce (Storch I, 332). To se však nestalo a jest tudíž prohlášení obhájce považovati i za prohlášení obžalovaného. Výslovného svolení obžalovaného, pokud se týče jeho obhájce, není potřebí, nýbrž stačí i tu jako při všech právních úkonech i svolení konkludentním chováním, jež nedopouští pochybnosti o tom, že měl jím býti souhlas vyjádřen, jak tomu jest v souzeném případě.

Čís. 4056.

Zákon (§§ 335, 337 tr. zák.) spokojuje se s takovou měrou opatrnosti, kterou lze požadovati na každém člověku, dbalém povinnosti k okolí, nechce však trestati opomenutí vzešlé z nedostatku kromobyčejných vlastností (zvláštní duchapřítomnosti); nelze proto řidiči automobilu přičítati za opomenutí ve smyslu § 335 tr. zák., že v okamžiku, kdy byl překvapen tím, že volant nefungoval, hledal příčinu vyjetí vozu z původního směru a snažil se především o to, by auto, vyjedší ze směru jízdy, do tohoto směru zase dostal.

(Rozh. ze dne 31. ledna 1931, Zm I 69/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Písku ze dne 7. prosince 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle §§ 335, 337 tr. zák., nařídil však podle § 362 tr. ř. obnovu trestního řízení, zrušil rozsudek v celém rozsahu a věc vrátil soudu nalézacímu, by ji znova projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů:

Zrušovacímu soudu vzešly při přezkoumání spisů závažné pochybnosti o správnosti skutkových zjištění, z nichž nalézací soud usoudil na vinu obžalovaného ve smyslu §§ 335 a 337 tr. zák. Nalézací soud opřel své zjištění, že se auto obžalovaného pohybovalo po pravém chodníku již 16 metrů před mostem a jelo pak samočinně dále po mostě dalších 14 metrů o výpověď svědka Václava V-ého, ježto výpovědi ostatních svědků Matěje V-a, Vojtěcha Š-y, Karla D-ého, Josefa P-y a obhajoba obžalovaného se v tomto směru rozcházel. Avšak i tento svědek si ve svých výpovědích odporuje, uváděje, že spatřil auto obžalovaného ze vzdálenosti asi 100 kroků jeti po pravé straně silnice, těsně při chodníku, a že asi 8 metrů před mostem vjelo přední kolo na chodník, při hlavním přelíčení však uvedl, že spatřil auto obžalovaného asi na 200 kroků, jak jelo po pravé straně silnice a že asi 7 metrů před mostem najelo přední pravé kolo auta na chodník a zůstalo asi 7 metrů na mostě státi. Neobsahuje proto rozsudek v tomto ohledu spolehlivého

zjištění. Příčinu nehody shledává nalézací soud v nastalé poruše (ve zlomení kloubu spojkového). Opomenutí povinných opatrností obžalovaným však spatřuje nalézací soud kromě jiného v tom, že obžalovaný hned, jak zpozoroval, že volant nefunguje, účinně a včas nezabrzdl. Ve shodě s posudkem znalce inž. Karla M-ého však nalézací soud vyslovuje, že se taková porucha přihází velmi zřídka a překvapí řidiče, jenž se napřed snaží vyrovnati vůz do správného směru jízdy a teprve potom, až si uvědomí, že řízení není v pořádku, začne brzdit. K tomu soud dodává, že při posuzování činu hrál rozhodnou úlohu i duševní stav obžalovaného v osudné chvíli, a že obžalovaný, když spozoroval nemožnost ovládati vozidlo, musil by míti velice pevné nervy, by zachoval hned od počátku klidnou rozvahu. Zákon spokojuje se s takovou měrou opatrnosti, již lze požadovati na každém člověku dbalém povinností k okolí, nechce však trestati opomenutí vzešlé z nedostatku kromobyčejných vlastností (zvláštní duchapřítomnosti) jakž vyplývá z § 335 tr. zák. poukazem na následky každému snadno poznatelné (srov. rozh. víd. zrušovacího soudu sb. čís. 2040, 2126, pak rozh. sb. n. s. č. 2786). Nelze proto obžalovanému přičítati za opomenutí ve smyslu § 335 tr. zák., že v okamžiku, kdy byl překvapen tím, že volant nefungoval, hledal příčinu vyjetí vozu z původního směru a snažil se, jak tomu podle znalce inž. M-ého nutká již přirozená povaha věci, především o to, by auto, vyjedší ze směru jízdy, do tohoto směru zase dostal. Kdy však obžalovaný, hledě k nebezpečné situaci, v níž se nezaviněně octl, mohl zabrzdliti a zda se tak mohlo státi ještě včas, o tom se znalci v posudku jasně nevyslovili, a rozsudek, opíraje se o znalecký posudek, nevykazuje v tomto směru potřebná zjištění, nanejvýš nezjišťuje, kolik času obžalovaný potřeboval, by se z náhlého překvapení za nebezpečné situace na mostě probral a ujasnil si příčinu toho, že řízení auta nefunguje, kolik vteřin ztratil tím, že se snažil směr jízdy vyrovnati a kolik času mu vzhledem k projeté dráze od okamžiku nastalé poruchy — kterážto délka dráhy, jak prve uvedeno, rovněž není spolehlivě zjištěna — zbývalo k tomu, by, dbaje všech opatrností, které zákon předpisuje, učinil vhodná opatření, ať zabrzděním nebo vypnutím motoru a pod., by zabránil nehodě, a zda přes to vše vlastní vinou nechal přece něco času nevyužitého. Ježto podle toho má zrušovací soud vážné pochybnosti o správnosti zjištění, že chování se obžalovaného bylo skutečně takového rázu, že mohl při náležité pozornosti předvídati, že jím zvětšuje nebezpečí pro život, zdraví a bezpečnost lidí na mostě jsoucích a neštěstí předejít, použil práva mu podle § 362 tr. ř. propůjčeného, rozsudek nalézacího soudu zrušil a věc vrátil prvému soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Čís. 4057.

Dokonaným zločinem vydírání jest již pokus, dáti psychickým násilím cizí vůli směr, jímž by se bez tohoto nátlaku nebrala; není třeba, by vůle ohroženého nátlaku hrozby podlehla a rozhodla se ve směr jí vnucený, by se vnucené rozhodnutí vůle projevilo přiměřeným skutkem (opomenutím) nebo snášením skutku.